κου Βαουμαϊστέρου, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ (1795), δαπάνῃ Γεωργίου Μανούση τοῦ Σιατιστέως.

Πρὸς δ' ἔγραψεν ἐν ἔτει 1750 ἡρωελεγεῖον ἐπίγραμμα πρὸς Ἰωαννίκιον Χαλκηδόνος, τὸν ὕστερον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. ([1]).

Β'. *Καλλίνικος Μπάρκοσης*, ἀδελφὸς τοῦ προῤῥηθέντος Νικολάου, καὶ μαθητὴς Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Σιατίστῃ καὶ Κοζάνῃ· ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Μολδαβίαν ἠσκήτευεν εἰς τὴν ἐν Ἰασίῳ μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, τὴν καλουμένην Μπαρμκόϊ. Συνέγραψε διαφόρους λόγους ἠθικούς ([2]).

Ἐφραὶμ ὁ Ἀθηναῖος.

Γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις ἐξεπαιδεύθη ἐν πρώτοις ὑπὸ Παῦλον, τὸν μετέπειτα Παΐσιον, καὶ Ἀγάπιον τὸν Βουλισμάν, ὕστερον δ' ἐλθὼν εἰς Πάτμον ἐμαθήτευσε παρὰ Γερασίμῳ τῷ Βυζαντίῳ ([3]). Μετέπειτα προσκληθεὶς προέστη τῆς ἐν Κύπρῳ σχολῆς, καὶ ἐπέσυρε τὴν ἀγάπην τῶν κατοίκων διὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, καὶ τῆς γονίμου διδασκαλίας αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 1760 ἐστάλη ὑπὸ τῶν Κυπρίων εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ Μακαρίου ἐπισκόπου Κιτιαίων, ἵν' ἀναφέρῃ τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν νῆσον συμφοράν, διὰ τὴν ἐνσκήψασαν τρομερὰν πανώλη, καὶ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἔλεος τῶν τε κρατούντων καὶ τῶν ὁμοδόξων. Ἐκπληρώσας ὁ Ἐφραὶμ τὴν ἀποστολήν του ἐπανῆλθε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐστάλη εἰς τὴν ἐν Ἄθωνι μονὴν τῆς Λαύρας, ὅθεν παραλαβὼν μετεκόμισεν εἰς Κύπρον τὴν κάραν τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ Συνάδων, φημιζομένην ἐπὶ ὀλέθρῳ τῶν ἀκρίδων, αἵτινες τότε κατέφθειρον τὰς ἐν τῇ νήσῳ ἀμπέλους ([4]).

([1]) Ζαβίρας. ([2]) Αὐτόθι.

([3]) « Ἀπὸ γὰρ βρέφους τοῖς ἱεροῖς ἀσχολούμενος γράμμασι, καὶ διδασκάλων τυχὼν ἀγαθῶν, οἷος ἦν Παῦλος ἐκεῖνος, ὁ Παΐσιος μετονομασθείς, ἵνα μὴ λέγω καὶ τὸν Ἀγάπιον τὸν ὑπέρ τινα ἄλλον ζηλωτὴν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα, ἀκτημοσύνῃ τε κεκοσμημένον, καὶ τῇ ἄλλῃ τῶν ἀρετῶν ἀγλαΐᾳ, καὶ ἀποστολικῶς ζήσαντα μάλιστα· ἐπεὶ πανταχοῦ ἀναργύρως περιερχόμενος, τὸ ἱερὸν ἐκήρυττεν εὐαγγέλιον, στηρίζων τοὺς ὀρθοδόξους διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ βίου, καὶ λόγου τοῦ θείου καὶ γραφικοῦ. Ἦν γὰρ ἐκεῖνος πράξει καὶ θεωρίᾳ ἄριστος, ὡς καὶ πάντες ὁμολογοῦσι. Τί δ' ἂν εἴποιμι περὶ τοῦ ἐμοῦ γέροντος καὶ διδασκάλου Γερασίμου τοῦ μαθητοῦ Μακαρίου ἐκείνου τοῦ παμμάκαρος ὄντως καὶ τρισολβίου, ὃν καὶ ὁ Θεὸς ἐδόξασεν ὁ καὶ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας; Τοῦτον γὰρ καὶ χεὶρ ναρκεῖ ἐγκωμιάζειν γραφικῶς, καὶ γλῶσσα ἐπαινεῖν οὐ δύναται λογικῶς, ὡς ὄντα ἔργῳ καὶ λόγῳ μαθητὴν τοῦ τρισμάκαρος ἐκείνου Πατμίου ἀνδρός, τοῦ διδασκάλου Μακαρίου, θαῤῥῶ δὲ λέγειν καὶ ὑπὲρ τοῦτον, εἰ μὴ ἀπατῶμαι». Ἐφραὶμ ἐν προοιμίῳ τῆς περιγραφῆς τοῦ Κύκκου.

([4]) Κυπριανοῦ, ἱστορία Κύπρου σελ. 317.